

תורה אביגדור

לילדים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: אהרן ספטר
איורים: מירי וינרב

פרשת תרומה תשפ"ג

ילדי זהב

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת תְּרוּמָה תשפ"ג ילדי זֶהָב

אמא, תראי! אמר שימי בהתרגשות. "מאפית ויס מחלקת בחנם טעימות מהעוגיות החדשות - עוגיות ממלאות מרשמלו, מצפות קרם תות וסכריות צבעוניות! את מסכימה שנקח כמה?"

אמא הביטה בעוגיות מבעד לחלון הראווה. "בסדר ילדים, היא אמרה. "עזרתם הרבה היום, אז אני חושבת שמגיע לכל אחד מכם עוגיה."

המשפחה נכנסה אל תוך החנות, והמוכר חיד אליהם מעם הדלפק.

"באתם לטעם את העוגיות החדשות שלנו? כמה עוגיות תרצו כל אחד?"

"מה? אפשר לקחת כמה שרוצים, ללא הגבלה?"

"נכון מאוד!" ענה האיש בצהלה. "כל אחד מכם יכול לקחת כמה שהוא רוצה!"

"אני אקח חמש עשרה," אמרה בתיה.

"ואני עשרים," אמר שימי.

"אני אקח את כל העוגיות," אמר איצי. "ואז אתרם כמה עשרות מהם כדי שישאר עוגיות לילדים שיגיעו לכאן אחרי."

"אני רוצה מלאנטות עוגיות!" אמרה יעלי הקטנה, בעודה מקפצת מעלה-מטה בצפיה.

"אנחנו נקח ארבע עוגיות," אמרה אמא בקול החלטי. "אחד לכל ילד."

"אבל אמא!" אמרו ארבעת הילדים במקלה, בעוד המוכר מעניק לכל ילד עוגיה אחת. "הוא אמר שאנחנו יכולים לקחת כמה שאנחנו רוצים!"

"ואני אומרת שכל אחד יכול לקחת אחד," חזרה אמא על דבריה.

"אורי! כל כך קשה להיות ילד!" אמר שימי באכזבה. "אני מחכה כבר להיות מבגר, ואז אוכל לעשות מה שאני רוצה."

"ילדים," אמרה אמא ברוך, בעודם פוסעים לכוון דלת החנות. "כפי שבדאי למדתם, בקדש הקדשים, שהוא המקום הקדוש ביותר במשכן, היו שני כרובים. פני הכרובים היו נראים כמו פנים של ילדים, עשויים זהב. מדוע צוה הקדוש ברוך הוא להניח שני דמויות של ילדים מזהב מעל ארון הברית?"

לפני שהילדים הספיקו לענות על השאלה, הם נבהלו לשמע צעקות הבוקעות מבוון הדלפק. הם הביטו אחורה וראו שם אדם פעוס שעמד וצעק על המוכר.

"תסתכל על העוגיה הזו! מלוי המרשמלו לא מעצב בצורה הנכונה! תחזירו לי את הכסף!"

"אדוני, העוגיה הזו נתנה לך בחנם. לא שלמת שום כסף עליה. אולם נשמח להחליף לך אותה."

"לא, אני רוצה שתתקנו את העוגיה הזו!"

"אני מתנצל אדוני, אך אין באפשרותנו לעשות זאת."

אמא הובילה את הילדים החוצה בזריזות, בעוד האיש ממשיך להשתולל מרוב כעס.

אמא המשיכה בדבריה, "הרב אביגדור מילר זצ"ל מסביר שהסבה שהיו דמויות כרובים במשכן היתה כדי להזכיר לנו כמה יקרים הם ימי הילדות. לילדים קל יותר

לשנות הרגלים לא טובים ולהפוך לאנשים טובים יותר. אחר כך, כשנהיים יותר מבגרים, כבר יותר קשה להשתנות.

"הברובים באלו קוראים אלינו: 'ילדים! נצלו את הזמן הזה כשאתם עדין צעירים! כעת יש יותר זמן ויותר כוחות לעבד על עצמכם ולהפוך לאנשים טובים יותר. כל מה שתשקיעו עכשו ישאר לכם תמיד - בעולם הזה ובעולם הבא'."

"זו גם הסבה שיש לילדים אמא. כל ילד זקוק למישהו שיזכיר ויעזר לו לנצל כראוי את ימי הילדות. לכן הרשיתי לכם לקחת עוגיה אחת בלבד, כדי שתתרגלו להעריך את מה שיש לכם, במקום לרצות כל הזמן עוד ועוד. אם לא תלמדו בגיל צעיר להעריך את מה שיש לכם, זה לא ילך ויעשה קל יותר בשלב מאחר יותר. מה שתשקיעו עכשו - ישאר לכם לעד."

בדיוק אז, דלת המאפיה נפתחה, ואדם בעל פרצוף כועס יצא החוצה בסערה.

"לא יאמן המאפיה הזו! הם לא מוכנים לתקן את העוגיה שלי, ואפילו לא לקחת אחריות על המרשמלו חסר-הצורה שקבלתי!" מלמל האיש. "ולמה השמש מאירה בצורה כל כך חזקה? זה מסנוור אותי! אני מחכה כבר לבחירות כדי שיהיו לנו פוליטיקאים חדשים שיתחילו לטפל בנשאים האלו כמו שצריך."

האיש המשיך ללכת ולקטר על הכל - איך שהמדרכה קשה מדי, איך שמכוניות חשמליות שקטות מדי, על כך שביום חם מדי ובלילה קר מדי, ועל כך שבאוטובוסים העירוניים יש יותר מדי גלגלים.

"יש אנשים", אמרה אמא בעודם פוסעים בכוון ההפוך מהאיש, "שכשהיו ילדים, אף פעם לא למדו איך לשמח במה שיש להם - ומאז הם תמיד מחפשים משהו מבחוץ שיגרום להם להיות שמחים, והם אף פעם לא משתנים. המפתח להיות עבד ה' אמתי הוא לשמח ולהודות לה' על כל מה שיש לנו עכשו!"

שבת שלום ומברך!

ציצה לדרך

תקופת הילדות היא הזמן לשמח במה שיש לנו.
אם נלמד להעריך כראוי את מה שיש לנו, כשנגדל
נהיה אנשים שמחים בהרבה!